

РЕШЕНИЕ

№ 8143

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спадина Иванова, като разгледа дело номер **460** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на К. Т. Ч., гражданин на Великобритания срещу отказ за издаване на виза от 13.12.2024 г., издаден от Консула към Консулската служба на Посолството на Република България в Л., Великобритания.

Жалбоподателят твърди, че незаконосъобразно е постановен отказ поради предпоставките на чл. 10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Жалбоподателят е декларирал адрес за пребиваване у негови семейни приятели г-н К. Т., чието семейство е тричленно. Жилището има достатъчно стаи за семейството, както и още една спалня, която да се обитава от жалбоподателя. При извършване на проверката от страна на органите на дирекция „Миграция“ това обстоятелство не е констатирано, поради което и неправилно е постановен отказ. Твърди, че отказът не отговаря на изискванията за форма; не е мотивиран.

Ответникът – Консула към Консулската служба на Посолството на Република България в Л., Великобритания, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че са спазени изискванията за форма, вкл. и за мотиви. когато има отрицателно становище на една от дирекциите, ответникът действа при условията на обвързана компетентност. Ето защо моли да се отхвърли жалбата.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства,

намира следното:

Жалбоподателят е подал заявление за виза на 11.11.2024 г.

Към преписката са представени документи, от които е видно, че жалбоподателят е записан в специалност „дентална медицина“ към Медицински университет, С. за зимния семестър на 2024 г.

Представено е становище от ДАНС, от което е видно, че е изразено отрицателно становище за издаване на виза като е прието, че декларираният адрес е фиктивен – така писмото от 10.2.2025 г. В този смисъл е и писмото от 26.11.2024 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, вино от което е удостоверено, че при посещение на декларирания адрес е установено, че жилището се обитава от тричленно семейство на г-н К. Т..

По делото е разпитан г-н Танг К., от показанията на който се установява, че жилището, в което живеят, е тяхно собствено. Познава бащата и майката на К. Т. Ч.. Той, заедно със свидетеля, е живял в апартамента му, който е тристаен. Може да живее в една от стаите. От миналата година септември е при тях. От когато записал университет, той живее с тях, за да учи. Била е извършена проверка на адреса му от българските власти във връзка с пребиваването на К. Т. Ч.. Двама инспектори от МВР дошли и задали няколко въпроса. По време на проверката не са влизали в жилището, а само пред вратата. В същия момент Т. Ч. бил излязъл. Не е показал стаята на служителите, в която Ч. живее и пребивава. Те изискали договор за наем. Дал им такъв договор. След тази проверка не са се свързали от МВР. В момента Т. Ч. живее при него, а временно сега е в Англия.

Съдът, като взе предвид установеното от относимите по делото писмени доказателства, намира следното от правна страна.

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на оспорване акт. Ето защо съдът намира, че жалбата е допустима.

По основателността ѝ.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи, в рамките на предоставените му правомощия. Спазена е предписаната от закона форма.

Отказът е в достатъчна степен мотивиран. Действително, в него е посочен чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, като е цитирана нормата. Но, съдът намира, че мотивите, макар и лаконични, позволяват на жалбоподателя да узнае поради какви причини е прието, че молбата му е неоснователна, а именно – цитирана е посочената по-горе норма; посочена е накратко фактичката обстановка. Заповедта е издадена както на български, така и на английски език – този, на който е подадена и молбата за виза.

При постановяването на оспорения акт ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че са налице предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ (нова - ДВ, бр. 9 от 2011 г., изм. и доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.): не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит;.

Предвид установеното от по делото съдът намира, че следва да се направи извод, че

НЕ са налице предпоставките на цитираната норма.

Ответникът, посредством пълно и главно доказване, следва да установи наличието на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, а именно– наличие на фиктивен адрес за пребиваване. В този смисъл е цитираното по-горе писмо от дирекция „Миграция“. В него се сочи единствено, че при проверка е установено, че жилището се обитава от собственика и тричленното му семейство. Посоченото обстоятелство, само по себе си, не изключва възможността да се обитава и трето лице. Не се установява по какъв начин е извършена тази проверка, нито по какъв начин е достигнато до този извод.

Същевременно, от свидетелските показания, обсъдени по-горе следва да се направи извод за опровергаване на констатацията в оспорения акт, че декларираният адрес е „фиктивен“. Видно от свидетелските показания /които съдът намира, че следва да се кредитират/ се установява, че жилището е имало достатъчно помещения, за да обезпечи пребиваването и на жалбоподателя, освен тричленното семейство на свидетеля. Видно от тези показания, проверката е извършена само „по документи“.

Ето защо и при съвкупната преценка на събраните доказателства следва да се направи извод, че жалбата е основателна. Ответникът, чиято е доказателствената тежест и която му бе указана, не установи, посредством пълно и главно доказване, наличието на предпоставките на чл. 10 ал. 1, т.17 ЗЧРБ. Същевременно, ангажираните от жалбоподателя доказателства са достатъчни, за да разколебаят извод в тази насока и оттам – достатъчни, за да се приеме жалбата за основателна.

На основание чл.173, ал.2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки - да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на присъждане на разноски, каквито се установяват в размер на 10 лв. – за държавна такса и 782,33 лв., които следва да се присъдят.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на К. Т. Ч., гражданин на Великобритания, роден на 7.8.2006 г., отказ за издаване на виза от 13.12.2024 г., издаден от Консула към Консулската служба на Посолството на Република България в Л., Великобритания.

ВРЪЩА преписката на Консула към Консулската служба на Посолството на Република България в Л., Великобритания за ново произнасяне по искането за издаване на виза.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на К. Т. Ч., разноски по делото в размер на 792,33 лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.